

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 28 de febrer del 2017.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent :

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit del 13-01-2014, la Sra. G va presentar demanda laboral contra la societat SE...., SL, demanant que prèvia declaració de nul·litat del seu desistiment se la condemnés a satisfer-li la suma de 9.068,18.-euros (o subsidiàriament la de 6.543,68.- euros) concepte d'indemnització de l'article 98 del Codi de relacions laborals per acomiadament disfressat, al pagament dels interessos legals corresponents, a declarar i cotitzar prop de la CASS, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal de la societat SE....., SL, es va oposar totalment a la demanda sol·licitant la seva íntegra desestimació així com la condemna de l'agent en totes les costes.

En el seu escrit de conclusions la part agent va modificar el seu petitum reclamant l'import de 6.438.34.-euros en concepte d'acomiadament improcedent.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 30-09-2016, decidint :

“Desestimar la demanda interposada per la Sra. G contra la societat SE...., SL, absolent aquesta darrera de les pretensions de la primera i imposant a la Sra. G el pagament de les costes ocasionades amb inclusió dels honoraris d'advocat i de procurador de la demandada.”

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la Sra. G demanant al Tribunal dictar sentència revocant la d'instància i estimant les seves pretensions tal com formulades en l'escrit de conclusions, amb imposició de les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat, tant de primera instància com d'aquesta segona instància.

La representació processal de la societat SE....., SL, demana la confirmació de la sentència d'instància amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- No es discuteix la relació laboral que existia entre la Sra. G, des del 14-4-2008 i la societat EC....., SA, i a partir del 01-04-2010 la societat demandada, que va esdevenir la responsable de gestionar la depuradora del Pas de la Casa.

Després d'un accident, la treballadora es va trobar en situació de baixa mèdica, del 06-02-2013 al 16-12-2013.

És el mateix dia de la seva reincorporació que les parts van signar un document atorgant l'extinció de mutu acord de la relació laboral a l'empara de l'article 89 del Codi de relacions laborals.

El fonament essencial de la present demanda de la Sra. G, és que els representants de l'empresa la van forçar a firmar dit document amenaçant-la de no percebre ni un sol euro.

El tribunal ha considerat que l'empleada no havia aportat la prova suficient ni tan sols indiciària d'un vici del consentiment i que si s'havia establert el clima de tensió existint en l'empresa no quedava establert la intimidació denunciada.

II.- El recurs de la treballadora és en relació amb la qüestió de la prova tota vegada que s'alça contra el fet que, malgrat admetre la necessitat de recórrer a la prova indiciària en un tal cas, el tribunal no ha considerat les proves aportades en autes com a suficients quan les nombroses testificals i l'informe psicològic acreditant la situació d'assetjament psicològic laboral són una prova indiciària suficient. Afegeix que l'empresa volia prescindir d'ella i es va aprofitar de la seva situació psicològica, i que malgrat el Tribunal hagi considerat que es tracta d'un argument inconsistent, ha quedat provat que existia un interès econòmic en fer-la firmar el document de rescissió de mutu acord .

En matèria d'acomiadament disfressat vam recordar molt recentment que els principis aplicables en matèria de desistiment no causal del treballador són els mateixos quan es tracta d'una rescissió de mutu acord : ha de resultar d'una voluntat lliure, reflexionada i inequívoca, i correspondre a unes conveniències personals del treballador i no a una intervenció de l'empresa. Tota renúncia d'un treballador ha de donar lloc a una interpretació restrictiva, i el desistiment o l'acord per a extingir la relació ha de resultar d'una manifestació inequívoca de la voluntat de l'assalariat de posar fi a la relació laboral.

Però, el supòsit d'un acomiadament disfressat no es dona en el present cas i el plantejament de la instància s'ha de confirmar per dues sèries de raons.

En primer lloc, en quant a la utilització de la prova indiciària, s'ha de recordar que, per no incórrer en una valoració arbitrària de les proves, el jutge no s'ha de limitar a invocar certs indicis fent possibles el fet que es vol provar sinó que ha de determinar el vincle lògic, suficientment directe i precís entre l'indici i el fet presumit o la conseqüència que es vol deduir.

Ara bé, en el nostre afer, s'ha de constatar que les proves obrant en autes no permeten superar la fase de les suposicions o hipòtesis.

En efecte, i en segon lloc, en quant a la valoració d'aquestes proves, ens adherim a la feta pel Tribunal *a quo*, afegint el següent.

La demandant va aportar elements destinats a establir l'assetjament laboral que diu que va patir durant anys a l'empresa, sense dimitir però, i el fet que era una pràctica generalitzada pels responsables fer firmar als empleats documents que no corresponien a llur voluntat.

Però finalment, els dos elements essencials d'interès són, d'una banda, que dos antics empleats (difícilment es pot invocar "nombroses testificals") s'han queixat del tractament rebut per part de l'empresa així com de

comportaments semblants als denunciats ara per la Sra. G, i d'altra banda, que posteriorment a la presentació de la demanda (concretament en abril del 2014 sia 4 mesos del final de la relació laboral), la Sra. G va ser avaluada per la psicòloga Sra. M la qual va concloure que el quadre presentat era compatible amb una situació d'assetjament psicològic laboral.

Però, aquets elements són insuficients per considerar que el dia 16-12-2013, quan va firmar el document de rescissió de mutu acord, la treballadora no era en condicions psicològiques per fer-ho, ni que no volia rescindir la relació laboral o que va patir cap tipus de coacció.

Pel que fa a l'argument econòmic, una circumstància essencial és que no solament les parts van acordar l'extinció de la relació laboral sinó també el pagament en concepte de compensació de la suma de 8.758,02.-euros. Aquest import és equivalent a la compensació deguda en cas de comiat no causal (en tot cas segons els càlculs de la treballadora (8.717,40.-euros), i fins i tot superior segons els càlculs de l'empresa).

Es tracta d'un element important ja que per admetre un estratagema de l'empresa s'hauria de considerar que aquesta darrera va voler posar fi a la relació tot i acceptant pagar la compensació sense però tenir que respectar al preavís de tot comiat no causal o d'haver de satisfer-lo com ho preveu l'article 92.3 del Codi.

Però, una altra vegada, només es tracta d'una suposició.

Així les coses, l'assalariada no ho ha aconseguit provar l'existència ni d'un vici del consentiment ni d'un comiat disfressat com li pertocava.

Al no poder considerar que la rescissió és equivoc, o que la treballadora no va expressar una voluntat lliure i reflexionada o que no tenia la voluntat de rescindir la relació laboral, les pretensions de la mateixa no podien prosperar.

Per tot l'exposat, s'ha de confirmar la resolució d'instància.

III.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna de l'agent al pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la Sra. G, contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 30-09-2016 que confirmen íntegrament.

IMPOSAR a la Sra. G les costes judicials d'aquesta alçada inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.